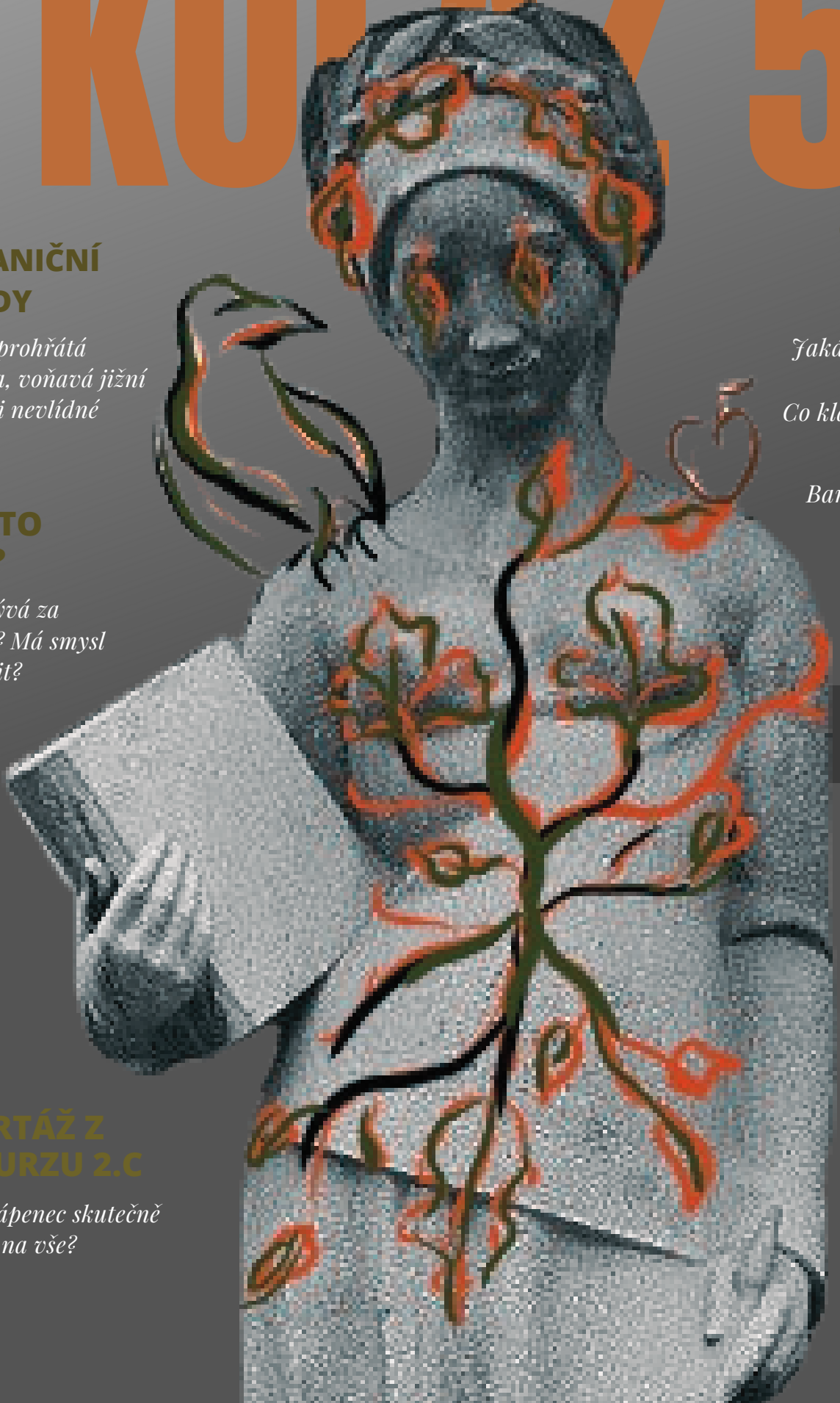

KOLÁŘ 5

ZAHRANIČNÍ VÝJEZDY

*Sluncem prohřátá
Barcelona, voňavá jižní
Francie či nevlídné
Skotsko*

CO JE TO DOFE?

*Co se skrývá za
zkratkou? Má smysl
se účastnit?*

REPORTÁŽ Z EKOKURZU 2.C

*Aneb je vápenec skutečně
odpovědí na vše?*

ČTENÍ V DNEŠNÍ DOBĚ

*Jaká je hodnota
literatury?
Co klasická díla?*

*Barbenheimer,
rozhovor,
povídka a
mnohem
víc...*

**PODZIM
2023**

ÚVODNÍK

Milí čtenáři,

listí žloutne a pomalu se začíná snášet k zemi, sem tam vám pod nohama praskne skořápka od ořechu, šípky se zbarvily do různých odstínů červené, probouzíme se do mlhavých rán a dny se začaly pomalu krátit. Neklamné znamení toho, že přišel podzim. I když letos to byla hodně velká přetahovaná s létem, které to za žádnou cenu nechtělo vzdát a zuby nehty se drželo až téměř do poloviny října.

Ted' už nás čekají jen krátké pošmourné dny, kdy je nejlepší si zalézt pod teplou deku a začíst se do něčeho zajímavého, tudíž ideální čas pro další číslo našeho časopisu. Co jsme pro vás tentokrát namíchali?

Loňský školní rok a také začátek toho letošního se nesl ve znamení několika zahraničních výjezdů, takže se očima účastníků můžete ještě na chvíli vrátit za sluncem a teplem do španělské Barcelony a voňavé jižní Francie a současný nevlidný podzim vám připomene skotské dobrodružství.

DoFE, co to je? Co se pod touto zkratkou skrývá? Má smysl se toho účastnit? Takové otázky a možná mnoho dalších si kladli nováčci, kteří se poprvé zúčastnili expedice a přinášíjí vám své čerstvé zážitky, takže společně s nimi můžete nahlédnout do zákulisí tohoto projektu. Byla očekávání splněna, nebo dokonce překročena? Uvidíte a třeba i vy budete mít chuť se příště zapojit. Zážitkovou část našeho koktejlu doplní reportáž z Ekokurzu.

Proč se vlastně někdo rozhodne stát učitelem, co ho na tom baví, jaké má zájmy, co ho na současném školství štve a co by

chtěl změnit? Odpovědi na tyto otázky naleznete v rozhovoru s panem profesorem Havelkou.

A nyní se dostáváme ke kulturní části našeho čísla. Letošní léto naprosto ovládla mánie Barbenheimer. Nevím, jestli se mezi vámi najde někdo, kdo ještě vůbec netuší, o co šlo. Pokud náhodou ano, tak honem přečíst a pak mrknout na oba filmy, ať si uděláte vlastní názor.

Hodně se v poslední době řeší, že dnešní mladá generace nečte, ale když se ponoříte do našich dvou textů, které se zabývají hodnotou literatury a tím, proč má smysl i v dnešní době sáhnout po dílech klasiků, tak zjistíte, že to s nimi asi nebude až tak špatné. A na závěr vás mezi regály malé útulné knihovny zavede i jedna hororová povídka.

Přejeme příjemné čtení, užijte si krásy barevného podzimu a těšte se na Vánoce 😊

VAŠE REDAKCE

P.S.: Přijde ti, že v tomto čísle ještě něco chybí? Máš nápady, jak časopis vylepšit? Chtěl bys jen občas něčím zajímavým nebo zábavným přispět? Jsi na škole nový, ale baví tě psaní? Tak neváhej a připoj se k nám. Přivítáme každého dalšího nadšence, který hledá seberealizaci 😊

Na časopise se podíleli:

Šéfredakce – paní profesorka Šikulová

Korektura – paní profesorka Pernicová

Grafika – Stella Lankočí, 2.C

Motivy a obrázky – Adéla Perneroá, 3.X

Autoři článků

BARCELONA 2023

Anežka Němcová, Simona Brymová, David Talanda, 3.X

Když naše skupinka, poskládaná z různých tříd, nastoupila 17. června ve 4 hodiny ráno do autobusu, nejspíše nikdo z nás neměl pořádné tušení o tom, co všechno na nás teprve čeká. Po ani ne tak strastiplné, jak by se někomu mohlo zdát, dvaceti sedmi hodinové cestě autobusem, přes Německo a Francii, jsme dorazili brzy v neděli ráno do naší destinace - Barcelony, hlavního města Katalánska. A protože jsme neměli času nazbyt, hned jsme do toho po hlavě skočili. První památky, které jsme viděli, byly dílem slavného katalánského architekta - Antonia Gaudího, a to Casa Vincens, Casa Milá a Casa Batlló. Odpoledne jsme se mohli těšit i na návštěvu jeho nejznámější stavby - chrám Sagrada Familia. Než jsme se tam ale mohli dostat, prošli jsme si Plaza de Catalunya, na kterém se proháněli holubi, a zašli jsme do kostela Santa Maria del Mar. Prošli jsme se také k Vítěznému oblouku a k pláži Barceloneta. Měli jsme také možnost si chvíli odpočinout v krásném parku de la Ciutadella. Do teď si pamatuji, že když jsme tam přišli, měli tam zrovna v blízkém altánku důchodci malou milou taneční párty, a také se nesmíme zapomenout zmínit o vyjednávání ceny za deku s našimi spolužáky. Jakmile jsme večer dojeli na hotel v malebném městečku Calella, naše skvělá paní profesorka Fialová a pan profesor Armando svolili k tomu, že se můžeme na chvíli vykoupat v moři, které nás příjemně vábilo svým šuměním, neb se nacházelo jen pár metrů od hotelu. Další den jsme se vydali do horských výšin Montserratu nedaleko Barcelony. Lanovkou jsme si vyjeli na vyhlídku, ze které jsme měli překrásný výhled na okolí. Poté, co jsme se vrátili z vyhlídky, měli jsme čas na nakoupení suvenýrů či navštívení benediktinského kláštera, taktéž pojmenovaného Montserrat. Odpoledne jsme se znovu podívali

do Barcelony, kde jsme si autobusem udělali menší okružní jízdu, během které se fanoušci mohli podívat na fotbalový stadion proslulého fotbalového klubu FC Barcelona, či jsme se mohli projít po olympijském stadionu vystavěném pro letní olympijské hry, které se v Barceloně konaly v roce 1992. Brzy jsme se však vrátili do Calellu, kterou jsme si sami mohli pořádně prohlédnout. Následující den jsme si chtěli užít naplno, byl totiž v Barceloně náš poslední. Navštívili jsme Parc Güell, nádhernou zahradu s unikátními stavbami a papoušky, jehož architektem byl také Antonio Gaudí. Po rychlé jízdě metrem jsme se dostali do staré

části města, kde jsme mohli obdivovat chrám Catedral de Barcelona a projít si historickou část města až na tržiště a nejrůznější ulici, kde tepe život - La Rambla. Po občerstvení a zasloužené chvíli odpočinku, která byla nečekaně prodloužena ztrátou pana profesora Armanda, jsme se vydali směrem k muzeu Picassa. Naši výpravu do Barcelony jsme tedy zakončili prohlídkou impozantních děl světového umělce a krátkým čekáním na autobus, v němž jsme strávili dalších dvacet sedm hodin nadšeným vzpomínáním a debatou o našich zážitcích z této slavné španělské metropole.

LA DOUCE FRANCE

Adéla Lopraisová, Miriam Reichlová, Anna Novotná, Anna Alexandra Novotná, Inés Pawlasová, Aneta Fleisnerová 2.X

Sluníčko, různé jazyky lahodící delikatesy, více než 360 druhů sýrů, skvělá vína, libozvučný jazyk a úžasná móda. To všechno máme běžně spojené s Francií, která se stala cílem našeho říjnového výjezdu. Směřovali jsme na jih, na pobřeží Středozemního moře, které je pro svou nádhernou barvičku nazývané Azurovým pobřežím.

Po 15 hodinách v autobuse jsme to dokázali - byli jsme ve Francii a před námi 3 dny zalité sluncem, mořským klimatem a vánkem ve vlasech. Náš francouzský výlet zavítal na různá místa, například do měst Nice, Marseille, Eze nebo Monte Carlo! Snad si dokážete představit naše dobrodružství jen pomocí písmen na papíře.

První zastávkou naší cesty byla návštěva ohromujícího Pont du Gard. Tento starověký akvadukt, stojící jako symbol římského inženýrství, nás doslova ohromil svou velikostí a krásou. Měli jsme možnost se kolem tohoto úžasného díla projít a vyfotit si nádherný výhled na okolní krajinu a řeku Gardon.

Po návštěvě Pont du Gard jsme se vydali směrem k zřícenině hradu Châteaux des Baux. Tento historický hrad je známý svou výjimečnou architekturou a pohledem na krásnou okolní krajinu Provence.

Po prohlídce hradu jsme vyjeli směrem do města Marseille a ubytovali jsme se na hotelu. Celý den jsme zakončili návštěvou nedalekého obchodního domu, kde jsme si mohli koupit večeri (samozřejmě ve francouzštině:)) a projít si místní obchody.

2. den zájezdu jsme odstartovali procházkou po přístavu v Marseille, odkud jsme se následně vydali lodí na ostrov If.

Skoro celý ostrůvek pokrývá monumentální pevnost opředená nejedním tajemstvím. Je možné, že jste o ní již slyšeli, protože se zde odehrává světoznámý příběh Hraběte Monte Christa. My jsme zde narozdíl od hraběte Monte Christa nepobyli 14 let, ale z rozsáhlých prostor věznice nás odvezla lodička zpět na pevninu po pár hodinách.

Odtud nás čekal přejezd do dalšího malebného městečka na pobřeží jižní Francie - Nice. Po ubytování v hotelu následovala prohlídka města a koupání. Ať už jste se vydali prozkoumávat město, nebo pobýt na oblázkové pláži a smočit se ve stále teplé vodě Středozemního moře, na každém kroku vás obklopovala přívětivá

a hřejivá atmosféra města Nice. A když se slunce překlopilo přes horizont, měli jsme možnost pozorovat krásně osvětlenou Promenade des Anglais. Nabitý den jsme zakončili společnou večeří.

Náš poslední den jsme započali v Nice. Bylo nám slíbeno, že se ještě stavíme na předměstí v obchodáku, abychom si nakoupili jídlo na cestu a nějaké ty kulinařské delikatesy pro potěchu chuťových pohárků našich rodin, což proběhlo naprosto hladce. Někteří z nás si dokonce odvezli i krásný časopis Vogue (viz fotka na instagramu, kde vedle nás třech ikon s Vogueem v ruce stojí i Tobiáš s dlouhou účtenkou, který to samozřejmě celé začal:)).

Co by to bylo za školní výlet, kdyby něco nešlo do kytek? I nás zastihla napjatá dramatická situace jak z nějakého akčního filmu v podobě bitky mezi francouzským motorkářem a jedním z našich řidičů. Většina svědků tvrdí, že konflikt vyvolal zmíněný motorkář s očividnými anger issues, který si chtěl zahrát na zápasníka MMA. Došlo ke zničení jedné bílé košile,

rozbití nosu a psychické újmě. Všechny vyjmenované položky si náš pan řidič odvezl jako suvenýr. Kolemjdoucí, kteří neměli ponětí o tom, co se děje, by si mohli myslet, že jsme vykradli banku, soudě podle počtu přivolaných policejních aut a povyku, který se strhl kolem autobusu.

Tlačil nás ale už čas a místní policie k tomu přistupovala jako unavený student k domácímu úkolu, zkrátka jsme bez nejmenšího zájmu a totálně bezradně nevěděli, zda řešit dříve „údajnou“ dopravní nehodu nebo napadení, takže náš nový „známý“ měl smůlu, ale vlastně i štěstí najednou. Diskuze o tom neexistujícím škrábanci na jeho motorce byla rázem ukončena a vidina nějakých euro, které z nás hodlal dostat, se rozplynula jako pára nad hrncem, ale zároveň se také zbavil případného záznamu v trestním rejstříku, který by mu tam přistál, za napadení našeho řidiče.

Adrenalin opadl a my jsme jeli dál...další destinace - parfumerie Fragonard. Tam jsme byli přivítáni krásnou a zároveň hypnotickou směsí všech možných i nemožných vůní. Potom si nás do péče vzala průvodkyně a ta nás provedla celým procesem výroby parfémů a vysvětlila rozdíl mezi jejich různými druhy. Na samém konci jsme vyzkoušeli několik lokálních produktů a dost velká část studentů si odvezla domů parfém nebo jiné lákavé přírodní kosmetické zázraky.

Odtamtud jsme vyrazili do poslední destinace, Monaka. Hned po překročení hranic ale přišlo velké zklamání...Monako není v Evropské unii, tím pádem tam nefungují žádné studentské balíčky a neomezená data, jak jsme zvyklí z Francie, a začíná období bez potřebného dokumentování každé věci, co vidíme, na sociální síť. Naštěstí pro nás, uživatelé Vodafone, žádný takový problém neměli, a dokonce byli i ochotni s námi sdílet jejich data prostřednictvím hotspotu. Tímto srdečně děkujeme všem, kteří to s mobilním operátorem v té chvíli moc nevyčítali.

Náš program začínal v oceánografickém muzeu. Na první pohled vypadalo spíše jako nějaký palác, ale uvnitř se toho skrývalo mnohem více. Rybičky, medúzy, jiná mořská havěť a hlavně interaktivní expozice pro malé děti nás tam zdržely více než tři hodiny. Kdo si hraje, nezlobí, jenom hopká mezi batolaty.

Hned jak jsme si dostatečně vyhráli, zamířili jsme ke kasinu na druhou stranu Monaka, tedy vlastně již Monte Carla. Cesta se nesla v duchu kochání se krajinou a podííváním se nad tím, jak je za život možné naakumulovat takové jmění. Zkrátka to tu všechno vypadá jako u boháčů před

domem. Během bloumání jsme se sice stihli párkrát ztratit, ale opravdu jsme se u kasina nakonec ocitli. Od této pompézní new money budovy vedla čtvrt plná nejznámějších obchodů - taková Pařížská, jen ve stylu Monte Carla. Tou jsme tady několikrát prošli. A jestli jen náhodou nebo ne, to už se nikdo neptá.

Takto skončil náš poslední francouzský den a my se mohli vydat na dlouhou noční cestu domů přes Itálii a Rakousko. P.S.: Francouzské pokrmy aneb co jsme jedli?

Žádná návštěva Francie se neobejde bez nějakých těch gastronomických zážitků. I přes to, že se většina účastníků zájezdu stravovala bagetami ze supermarketu, nám některá jídla typická pro Francii neunikla.

Výběr v hotelu nebyl extrémně velký, ale každý si tam našel to své. Nabídka samozřejmě nepostrádala snad tu nejtýpčtější francouzskou snídani - nadýchaný máslový croissant, na který jsme si mohli natřít od kiwi marmelády po karamelovou polevu cokoliv. Nechyběly ani pain au chocolat, jogurty, šunka, vajíčka či sýr.

V Nice jsme společně navštívili restauraci, ve které nám naservírovali několik velkých podnosů plných krásně naskládaným jídlem, ze kterých jsme si každý brali na své talíře. Jako předkrm jsme dostali ovoce a Nutellu včetně žlutého melounu, který jsme mohli jíst s prosciuttem, jak je v těchto zemích zvykem. Ochuzeni jsme nebyli ani o prkýnko plné různých sýrů s rozpečenou bagetkou a máslem. Jako hlavní chod přinesli několik druhů mini burgerů a pizzy.

Vynikající chuť jídla nám doladil nápoj dle vlastního výběru, a my tak okusili alespoň zlomek z francouzské kuchyně.

Dá se klidně říct, že návštěva francouzského obchodu s potravinami je zážitek sám o sobě, tolik různých druhů nám známých i neznámých potravin od všech možných výrobců nám ztěžovalo výběr toho, co si vlastně dovést domů.

Většina však volila další francouzskou klasiku, a to máslové sušenky. Jak se říká, v jednoduchosti je síla.

Vyzkoušení francouzských specialit, ať už samostatně při rozchodu nebo skupinově, bylo neopomenutelnou součástí vydařeného zájezdu do Francie.

Ne nadarmo se říká sladká Francie, i když to bylo krátké, tak sluncem, teplem, vůněmi a chutěmi to byl prostě sladký výlet:-)

TAJEMNÉ SKOTSKO

Lili Zádrapová, 3.X

Reklama je nástroj. Slovní obraty, lákavé fotografie, pár nějakých těch slibů, to všechno je běžná praxe, díky které získává reklama na atraktivitě. Ať už si o podobných taktikách budeme myslet cokoliv, první tři slova tohoto odstavce stále platí. Reklama je nástroj.

Když nám tedy byl na začátku loňského září představen zájezd nesoucí název „Tajemné Skotsko“, mohli jsme se přetřhnout, aby nám taková příležitost náhodou neproklouzla mezi prsty. Naplánovaný program byl bohatý a zajímavý, nebylo proč váhat. Nyní je tomu již půl roku, co jsme se vydali tajemné Skotsko objevovat. Nejvyšší čas na reminiscenční okénko.

O úmorných cestách autobusem už jste ode mě za poslední dva roky leccos slyšeli. Skoro bych tento typ dopravy zahrнула mezi české národní dědictví. Avšak ještě nikdy se mi nepodařilo tak unikátní zážitek prožít s jakousi vlezlou virózou, jež se mi rozhodla zkomplikovat život zhruba půl hodiny po odjezdu. Když řeknu, jaké dokáže být takové cestování peklo, už ani nebudete překvapeni, je tomu tak? Inu, možná byste měli. Já sama jsem při těch vzpomínkách stále překvapená. Možná si říkáte: „Nějakých dvacet hodin autobusem, to se přeci dá přežít, nepřeháněj.“ Cha, dvacet hodin. Panečku, to nemáte tucha, čím jsme si

prošli. Nechci ale předbíhat.

První zastávkou pro nás byl totiž Amsterdam. Tak naběrmě sil a naplno si jej vychutnejme!

Nebo taky ne.

Je před šestou hodinou ráno. Po prakticky bezesné noci plné bolesti v krku, zvýšené teploty a nepohodlí svírám v rukou hromádku náhradního oblečení a společně s ostatními nervózně přešlapuji před zavřenou benzínkou kdesi v Nizozemí. Slečna uvnitř rovná cedule zpravující o výhodných cenách kávy a sem tam o nás zavádí pohrdavým pohledem. A tak tam tak potupně stojíme, dokud se automatické dveře konečně neotevrou a my se dovnitř nenahrneme jako přivalová vlna, jež hodlá na příští půl hodinu okupovat jejich skromné toalety. Míra mojí potenciální energie pro celý den na nohou vypadá z chemického hlediska velmi výhodně, z toho lidského indikuje tak maximálně totální zničení. Přesto se po zhruba dvou dalších hodinách cesty zjevujeme v Amsterdamu. Městě svobodné lásky, duši a silné příměsi THC ve vzduchu. Nemyslete si však, že bych z daného města nebyla nadšená. Naopak jsem zcela okouzleně chodila kolem a obdivovala prakticky všechno, co se přede mnou objevilo. A takové chování je u mě zcela standardní, žádné omamně

látky nebyly požity. Ačkoliv zcela nekorektně pronesu, že by tehdy nějaký „životabudič“ nebyl tak úplně od věci. Strávená noc v autobuse nám totiž dala celkem zabrat. Například vyhlídková plavba městskými kanály se tak pozvolna přeměnila na plavbu plnou vyčerpaných turistů se slinami u pusy.

Bylo to právě v Amsterdamu, kde jsme poprvé během zájezdu pochopili, jaké to je cestovat a objevovat spíše letecky.

Celým městem jsme proletěli tak rychle, že jsem se ještě toho odpoledne zařekla, že se jednou vrátím. (Trvalo mi to jen dva měsíce.)

Speciální kapitolou samou o sobě bylo pak cestování na trajektech. Zejména plavba do Skotska se nesla ve velice... rozmanitém duchu. Jeden se jednoznačně nenudil. Svaté trajektové pravidlo však zní: „Co se stalo na moři, zůstane na moři.“ Proto podám pouze velmi krátkou výpověď o tomto unikátním zážitku.

Inu, zkrátka a dobře lze říci, že houpání všech účastníků zájezdu nebylo způsobeno pouze houpáním lodi. Ehm.. Jé, hele, Newcastle, jdeme se bavit o něčem jiném.

Již během celní prohlídky jsme byli plni očekávání, co všechno nás ve Skotsku potká. Dokonce mi bylo místními řečeno, že tam krásně zapadnu. „Nevím, co tím mysleli,“ řekla jsem a zastrčila si pramen zrzavých vlasů za ucho.

Jelikož jsme se však ještě stále nacházeli na území Anglie, nebyl čas otálet a vyrazili jsme na cestu. Možná si říkáte, že přejezd na nějaké nové území je běžně označen patřičnou značkou případně doprovázen kontrolou nebo něčím podobným. A já nerada přizívám stereotypy, ale tady si za to vyložené mohou sami. Hned na prvním metru silnice, který již oficiálně patřil na území Skotska, nás totiž zastavil postarší pán v kiltu s pojízdnou prodejnou suvenýrů, nadechnul se a spustil uvítací píseň na dudy. Jinými slovy, splést si lokaci v ten moment ani nešlo.

Kvečeru jsme již však mířili na „meeting point“, kde jsme měli být svěřeni do péče našim náhradním rodinám. Řeknu vám, to byl stres. Nervózně jsme všichni vyhlíželi z oken autobusu a napjatě čekali, až uslyšíme vlastní jméno a

budeme vydáni vstříc osudu. Je to dramatické, já vím, ale ono to bylo místy opravdu k zešílení. Zvláště, když máte štěstí jako já a moje spolubydlici a zůstanete v autobuse jako poslední. To je teprve pocit.

Hned, co jsme však vylezly, nás venku čekal přívětivě vypadající pán, jehož hudební vkus jsem si hned po nastoupení do jeho auta naprosto zamilovala. Vždycky jsem věděla, že nejsem daleko od pravdy, když tvrdím, že mám hudební vkus otce matně pamatujícího éru hippies.

Po příjezdu jsme byly vyloženy okouzleny. Čekal na nás malebně vypadající domek, usměvavá rodina s rozkošným pejskem a mimo jiné i nesmírně upovídanou dcerou. Tedy, ono to nebylo nutně špatně (po mé dřívější zkušenosti s Pedrem jsem naopak byla velmi příjemně překvapená). Ovšem nějak se přihodilo, že se pro naši, o dva roky mladší kamarádku, staly naše konverzace až příliš zábavnými. To pak najednou odbilo půl dvanácté a ona stále seděla s námi v pokoji a smála se na plné kolo. Mně to přišlo úžasné, ač lehce únavné, ale nemohla jsem nikomu vyčítat mírnou frustraci způsobenou nízkou hladinou energie, a naopak až příliš vysokou hladinou hluku.

Obecně se o nás však starali skoro

až příliš dobře. Celý dům byl krásně čistý a pěkně zařízený, všechno, na co jsme si vzpomněly, jsme také dostaly.

Netrvalo dlouho a brzy jsme pochopily, že měla naše rodina na takových jako my doslova postavený byznys. Ani v nejmenším se však nedá říct, že bych si stěžovala. Naopak jsme se měly tak královsky, že byl návrat do reality po třech dnech v ráji o to bolestivější. To máte tak, když si zvyknete, že dostanete výbornou teplou večeři, a po ní dokonce i dezert, nemůžete čekat, že všechny náhlé zvraty zvládnete s grácií. To stejné platí o odpočinku. Za těch pár dní jsme stihli návštěvu Skotské vysočiny, Edinburghu, věže vystavěné na počest Williama Wallace, jehož někdejší existenci doteď silně zpochybňujeme. A pokaždé jsme uléhali v čistých postelích, ze kterých se ani nechtělo ráno vylézt. Návrat na sedadla autobusu tak krutě bolel. Fyzicky i psychicky.

Postupně nám obecně začalo docházet, že jsme na sedadlech autobusu trávili až nepříjemně moc času. Kolikrát jsme někde zastavili jen na hodinu a půl, jinak věčně jeli a jeli. Nejvíce bolel ale zejména pohled na všechnu tu krásnou přírodu, které jsme se mohli pokusit nabažit pouze zpoza autobusového okna. Nebyla jsem jediná, komu tělo vyložené plakalo

po pohybu. A všechno to v nás nějak vybublalo, když jsme krátce zastavili u jezera Loch Ness.

Po celém dni jsme měli nezkrotný hlad, takže jsme automaticky okamžité vystřelili do supermarketu. K našemu zděšení jsme však narazili pouze na bedny shnilého ovoce a zeleniny, mražených polotovarů nebo čokoládových tyčinek. Čáru přes rozpočet nám pak ještě třikrát obtáhla třeba tak krásná věc jako bezlepková dieta. Z obchodu jsem tak odcházela s proteinovou tyčinkou a půl litrem koly. Nevzdali jsme se však a hledali dál. Možností byla ještě pochybná čínská restaurace, zavřená pizzerie nebo menší stánek s fish and chips. Zoufalství prý chutná hořce. Já jsem si ale zcela jistá, že chutná mnohem více jako ryba nasáklá tukem, mdlé hranolky a ocet.

Ano, tohle je moje definice zoufalství. Pro ten správný efekt si ještě můžete představit stékající slzy po našich tvářích, jež dodávají těm nechutným hranolkům alespoň kapku soli. Přeháním? Těžko. Vždyť my skutečně plakali. V prstech jsem žmolala ty odporně neslané hranolky a sledovala ostatní, jak se perou s porcemi mastné ryby. Měli jsme dost.

A tak jsme tam tak celou dobu společně seděli u kulatého stolu, žalostně nasávali kolu a střídavě se smáli i brečeli nad vlastním vyčerpáním a neštěstím. Pověstné jezero Loch Ness zůstalo nezřeno.

Zhruba kolem půl desáté večer jsme dorazili na ostrov Skye. S žaludky stále bojujícími se všim tím tukem, co jsme do nich k večeru nacpali, jsme se v soukromé skupince zvedli a vydali se nadýchat čerstvého vzduchu na pláž před našim hostelem. A na ten krátký moment, kdy jsme jen chodili sem a tam, sbírali mušle i kameny a na chvíli jen tak stáli na místě, nám bylo vlastně hrozně krásně. Studený vánek nás čechlal ve vlasech a lehce lechtal za krkem a se zapadajícím sluncem jsme se i my vydali zpět do našich skromných pokojů.

Na těle jsem stále cítila studený vzduch

a do toho na mě padla únava. Přesto jsem se však odhodlala otestovat jednu odvěkou pravdu; čistota půl zdraví. Zcela zničená se došourám do skromného kamrlíku se sprchovou hlavicí a již nepřekvapivě plesnivým závěsem. Pustím na sebe vodu a málem šokem vyletím a prorazím strop. Ať otáčím kohoutkem, jak otáčím, voda zůstává ledová. Poražené si tedy vlasy myju pod tím, jež mi bylo darováno, a posléze se odebírám ke spánku.

Ráno se probouzím s neúprosnou bolestí v krku a teplem zmáhanou hlavou. Jsem nemocná. Jsem nemocná, mám nezkrtný hlad a optimismem také už zrovna nesrším. Rozhodneme se tedy zamířit na snídani.

To nám, bohužel, kvůli nedostačujícím kapacitám jídelních prostor nevychází, a tak míříme zpět na pokoj.

Vracíme se po deseti minutách. V břiše se mi mele pochybná proteinová tyčinka, již jsem si dovezla ze supermarketu u Loch Ness a pomeranč, co jsem v rychlosti ukořistila při první neúspěšné návštěvě snídaňového bufetu. Ostatní však nestihli ani to, proto míříme zpět.

Snad na všech stolech zpozorujeme borůvkové muffiny. Na krátký moment blednu závistí a pohled na ty rozjedené moučníky mě nutí jen nevěřičně kroutit hlavou. Tolik škody! Ale jen do té chvíle, dokud všichni věříme, že jsou za jejich občasné modré fličky odpovědný pouze borůvky. Ano, správně, ve skutečnosti to byly borůvkové muffiny s nalezišti štětičkovců či čehokoliv, co to vlastně bylo. Prostě plesnivé muffiny. A to ještě nemáme zdání, jak delikátní novinky uslyšíme po opětovném nástupu do autobusu.

„Tak dobré ráno, dnes si trochu zahrajeme na takové japonské turisty, protože prakticky celou dobu pojedeme v autobuse, případně uděláme nějaké fotopauzy. Ale tím hlavním cílem bude objet ostrov Skye a k večeru se vydáme směrem Glasgow, takže na konci dne budeme mít najeto takových 600 kilometrů...“

Prísahala bych, že jsem ještě nikdy žádné slovo tak upřímně nenáviděla. Přitom je kandidátů na taková slova celá řada. Holokaust, rasismus, nejkuli... kula... nejkulaťo... pf... No, znáte to. Ale když tak sedíte hodiny a hodiny uvnitř autobusu a tu pravou skotskou přírodu pozorujete pouze zpoza oken, začne to ve vás lehce vřít. A v momentě, kdy se pro vás povel k vyběhnutí ven stane nepravdělně přicházející pojem fotopauza, je vybudování jisté averze takřka neodvratné.

„Tak, tady si uděláme menší fotopauzu a za patnáct minut budeme pokračovat dál.“ Místy ani nevěřím svým uším.

Ačkoliv se taková fotopauza jeví jako čistě lidská záležitost vyhrazena pro naše estetické vnímání, probouzely se v nás při tom slově spíše ryze biologické impulzy. Řečeno krásným českým symbolismem, opuštění autobusu se stalo přímým impulsem pro vystřelení na malou. (Všem cizincům, již v rámci svého studia českého jazyka tuto homonymní perličku ještě nedokáží ocenit, se upřímně omlouvám za zmatení. Žádné dítě nebylo zraněno.)

Odskočit si, jít na malou (přisahám, že tohle není o dítěti), vykonat potřebu, říkejte si tomu, jak chcete, ale biologická pouta, jimiž jsme duší vázáni k našim tělům, nezapřete. Nemluvte pak o anatomické stavbě těla. Takže v momentě, kdy slyšíte proslov k autobusu prakticky plného děvčat typu: „Budeme zastavovat tak po čtyřech hodinách, takže to vydržte, případně použijte lahev,“ koleduje si někdo o poctivý „flákanec“.

Co bylo slíbeno, bylo dodrženo. Zastávka bylo pomálu a jedna z posledních by mohla být nazvána spíše agresivním náletem tisíců krvelačných mušek, co nás nutily urychleně naskočit zpět

do vozu. Na konci dne jsme nic nestihali podle plánu. Na ubytování v Glasgow jsme dorazili o půl druhé ráno. Bez života jsme se odšourali do pokojů, které někteří našli ve vytopeném stavu, a bez dalších myšlenek vyčerpáním odpadli.

A od té doby jsme se prakticky pouze vraceli zpět. Taková cesta však opět zahrnovala i přepravu trajektem. A vy už víte, jak to s těmi trajekty je. Ačkoliv musím uznat, že udělalo omezené pohybování po lodi mnohým čáru přes rozpočet. Kompenzací nám tak byla alespoň luxusní snídaně, kde jsem po dnech přežívání na rýzových chlebičkách a proteinových tyčinkách bez nadsázky snědla za tři. Dodnes nelituji jediného sousta.

Inu, takové bylo ono tajemné Skotsko. V mnohém vysilující do takové míry, že jsem na celnici po vylodění z trajektu na otázku „What was the best thing about your school trip?“ upřímně odpověděla „Probably going back home“. A ačkoliv je Skotsko překrásné, s přírodou natolik uchvacující a architekturou tak osobitou, nikdy jsem nebyla tak šťastná, jako když ke mně tehdy doval zatuchlý odér města Brna.

VERONA

ANEB ZKUŠENOST JAK BRNO

Lili Zádřapová, 3.X

Píši poslední slovo svého prvního článku o Veroně. Po dlouhých hodinách práce mohu výplod svého snažení odeslat a konečně zaklapnout laptop. Mohu si ale odpočinout? Nikoliv. Neměla jsem ani půl hodiny odpočinku, neboť byl přede mnou jeden speciální úřad. Hostit v našem domě po dobu jednoho týdne mého starého známého přítele z Verony. Víte co? Pro zachování anonymity budu svého italského partnera oslovovat jménem Pedro. Jedná se pouze o opatření pro ochranu GDPR, za žádných okolností bych si jej takto nedovolila oslovovat během pobytu ve Veroně ani v Brně v rámci uvolnění nějakého vlastního vnitřního tlaku a frustrace. No opravdu.

Nicméně, v první řadě musíte svůj protějšek někde vyzvednout, to dá rozum. Dodnes lehce blednu závistí a kroutí se mi obličej nespravedlností, když si vzpomenu na naše úmorné cestování autobusem v porovnání s našimi drahými italskými přáteli ladně se nořícími z terminálu letiště. Inu, i takový je život.

Když jsme však všechny po pěti týdnech opět spatřili, byl to nepopsatelný pocit. Ještě úžasnější bylo, když jsme si všichni začali padat kolem krku a nadšeně si sdělovat, co je u nás nového. Avšak s přehledem nepřekvapivější bylo, když se obdobně zachoval i Pedro. A s takto pozitivními vyhlídkami na celý následující týden jsme se všichni na noc rozutekli do našich domovů a vyčkali dalšího dne. Druhá část naší italsko-české jízdy právě začala.

Povím vám, zjevit se ve škole v sobotu ráno je poměrně bizarní záležitost. Ještě bizarnější je, když po budově školy improvizovaně provádíte skupinu Italů, které jen o pár chvil později budete v naši slavné velké tělocvičně učit pár společenských tanců. Ony ty taneční kurzy nakonec asi opravdu mají něco do sebe. Někteří na našem silně profesionálním parketu spíše plavali nebo zadupávali krtky, než tančili. Všechno jsme však zvládli elegantně, netřeba se strachovat.

Následovala prohlídka Brna s našim doprovodným komentářem k mnoha památkám, významným místům a jednomu nepřehlédnutelnému astronomickému monumentu (poprask typicky vzbudil nehorázný). Neděle byla jediným dnem, kdy jsme měli celodenní program ve vlastní režii. Ani nedokážu správně vyjádřit, jak moc mi pomohlo Pedrovo dlouhé ranní vyspávání. Díky tomu mi z celého dne zbylo méně než dvanáct hodin, o které jsem se musela postarat. Nakonec jsem se rozhodla pro procházku po okolí. Mistry bych ale zřejmě cítila více pozornosti a zájmu, kdybych najednou začala mluvit s jakýmkoliv stromem, který jsme cestou potkali. Dobrá, takhle to možná zní až příliš nelichotivě. Spíš mě i nadále pronásledovala problematika jazykové bariéry a Pedrovy nemluvnosti.

Během týdne mi obecně začínalo postupně docházet, do jak náročné disciplíny jsem samu sebe zatáhla. Možná se to nezdá, ale zařít, aby se druhá strana bavila a zažívala bezstarostný týden, není lehká práce. Především když se máte domlouvat se zbytkem skupiny

na programu. Zatímco naši italští přátelé žili prakticky všichni v těsné blízkosti u sebe, naše situace byla poněkud komplikovanější. Popravdě jsem celý týden pocítovala takový stres, že jsem občas jen usedla s hlavou v dlaních a nevěděla, jak se domluvit, aby nikdo nebyl zklamaný či vyčleněný. Celodenní úterní výlet do Prahy mi tak byl vyloženě spásou. Na jeden celý den nic neřešit a vychutnávat si ulice Prahy jako rodič, jehož ratolest byla svěřena do zodpovědných rukou našich drahých pedagogů, bylo více než potřebné. Mimochodem, pro hrdý lid z Moravy mám důležitou zprávu; Brno v souboji s Prahou z veronského pohledu vyhrálo. Dle všeho je to mnohem čistší město. Fakt, že se našim drahým přátelům podařilo dorazit zrovna v době největších rekonstrukcí hlavního nádraží, opomineme. To, že Pedro nebyl ušetřen pohledu na bezdomoveckou bitku kousek od ulice Úzká, opomineme rovněž. Jejich slova si jednoduše uchováme v srdcích a neptejme se více.

Aby byl obraz o tomto projektu nezkreslený a opravdový, nemohu

se nezmínit o jedné specifické záležitosti. Zkrátka, zhruba v polovině týdne mi začala docházet sociální baterie. Stále se pokoušet o konverzaci, začlenění, do toho vše ostatní. Každý den jsem tak nějak doufala, že si s Pedrem začneme skutečně povídat, dozvíme se o sobě něco víc, sdělíme si pár osobních názorů, vizí. Inu, to jsem asi chtěla až příliš. Většinu konverzací jsem musela začít na sílu sama a za předpokladu, že jsem na něco takového ještě měla energii. Avšak bylo tomu ve středu večer, kdy jsem učinila zcela revoluční objev, a to dokonce nechtěně.

Nebudu vám nic nalhávat, domnívám se, že největším kulturním zážitkem byly pro naše italské vrstevníky pravidelné večerní návštěvy restaurací.

Tam se skutečně jednoho večera stal zážrak. Atmosféra byla natolik výjimečná, že Pedrova nemluvnost vzala za své a stavidla jeho komunikativnosti se naplno

otevřela a on mluvil. Mluvil, když jsem chystala večeři, během jídla, po něm, mluvil u stolu i na zemi s mým psem. Mluvil tak dlouho, že jsem sama musela večer přerušit, jinak bych byla padla únavou. Zážitky se prostě občas dějí nejen o Vánocích. Příštího dne jsme vyrazili objevovat krásy Mikulova a Lednicko-valtického areálu. Chvilí jsem ráno měla strach, zda se Pedro vůbec probere. Když se však konečně došoural k jídelnímu stolu na snídani.

Ani mi pořádně nedocházelo, jak zběsile čas letěl. Dny to byly tak nabitě, že jsem neměla čas se nudit ani zdlouhavě přemýšlet. Zkrátka jako bych bezmyšlenkovitě letěla střemhlav a náhle se ocitla na rozlučkovém večeru, jenž se nesl v duchu porážení pár bowlingových kuželek a možná také likvidování hald jídla.

Společně jsme se smáli, bavili, dokonce i zpívali. Zkrátka a dobře jsme užívali

každé vteřiny. Užívali jsme si dokonce i po tom, co nás náš pedagogický doprovod nechal napospas osudu. Přesto jsme se však všichni dokázali dostat do našich domovů bez jakýchkoliv větších úhon.

A pak už všechno jen zběsile uhánělo kupředu. Docházelo nám, jak málo času společně máme, kolik jsme toho ještě mohli stihnout, bylo to zoufalé a zároveň podivně krásné.

A ano, závěrečné loučení na letišti přineslo mraky emocí, které jsme odplakali my. Přes všechnu tu frustraci, místy až mírné utrpení jsem najednou stála před terminálem, objímala se s ostatními a plakala, protože na konci onoho dne se pro mě všichni stali už jen vzpomínkou. Jedno je však jisté, nikdy na tuto zkušenost nezapomenu.

P.S.: Promiň, Pedro :)

MŮJ ZAČÁTEK V DOFE

Kateřina Kopecká, Martina Příbylová, Anna Hrochová,
Kateřina Šafránková, Nikol Zámečnicková, III. A

První zmínku o DofE jsme poprvé zaslechli od rodičů z třídních schůzek. Už tehdy nám byl jen základní princip fungování DofE příliš zajímavý a rozhodli jsme se do celého programu jít naplno. Jako naši vedoucí DofE jsme si zvolili paní učitelku Urbánkovou a dobře jsme udělali. Paní učitelka byla velmi vstřícná a i díky ní jsme bronzovou úroveň DofE úspěšně dokončili. Důvod našeho zapojení se do DofE je prostý - každý máme nějaké aktivity, kterým bychom se chtěli věnovat naplno a hlavně pravidelně, ale ne vždy je na ně čas a energie. DofE je ovšem snad jeden z největších motivátorů k plnění těchto různorodých aktivit.

U bronzové úrovně DofE každý plní 3 aktivity. 2 aktivity se plní 13 týdnů a jedna aktivita se plní 26 týdnů, přičemž si každý může vybrat, jakou aktivitu bude plnit nejdéle. Aktivity zahrnují dobrovolnictví, dovednost a pohyb. Aktivity si vyberte podle toho, které vás budou posouvat nějakým způsobem dál, a také podle toho, u čeho víte, že vydržíte. Já jsem si jako pohyb vybrala tanec, jako dovednost čtení a jako dobrovolnictví aplikaci EPP, která funguje úplně jednoduše. Aplikaci zapnete, když děláte nějaký sport, ona vám počítá čas, tempo, vzdálenost a za to vám přiděluje body, kterými poté můžete přispět různým organizacím. Tato aplikace je výborná v tom, že nezáleží na tom, jaký sport děláte, můžete dělat pokaždé jiný. Tanec jsem měla v ZUŠ, do které chodím již 8. rokem, tudíž jsem věděla, že u této aktivity vydržím. Čtení jako dovednost jsem si vybrala z toho důvodu, že mě baví a přijde mi jako skvělá volnočasová aktivita, ale většinou nemám čas číst pravidelně.

Příprava na expedici zahrnuje tzv. cvičnou expedici. Ta naše probíhala týden před ostrou expedicí. Sešli jsme se odpoledne všichni účastníci v jedné z učeben ve škole. Každý z nás si doma připravil prezentaci, pomocí které představoval ostatním dané téma jako např. orientace v terénu, první pomoc či krizové situace. Když byli všichni obeznámeni se všemi tématy, doladili jsme ještě poslední drobnosti. Museli jsme vymyslet jídelníček, abychom splnili cíl expedice, kterým bylo uvařit alespoň jedno teplé jídlo za den. Také jsme sepsali seznam věcí, které jsme si chtěli vypůjčit od pana profesora Smejkal, a tím skončila naše příprava a už nás čekala jen ostrá expedice.

Dne 11. 9. jsme se vydali na expedici DofE do Trenckovy rokle. Měli jsme sraz na hlavním nádraží. Poté jsme jeli půl hodiny vlakem. Vystoupili jsme v Dolních Loučkách. Náš první sraz s profesorkami byl ve Skryji ve 13:00. S papírovou mapou to nebylo úplně nejjednodušší, a proto jsme došli do 8 kilometrů vzdálené Tišovské Nové Vsi. Následovalo nemilé zjištění, že jsme úplně jinde, než máme být, a ještě bez žádné možnosti doplnit pitnou vodu. I tak jsme se velmi vyčerpaní a v obrovském vedru vydali do Skryji. Cesta byla dlouhá a vyčerpávající,

ale nakonec jsme se do Skryji dostali. Tam na nás čekaly instrukce k další části našeho putování - tím byl Šafránkův mlýn, a tak jsme pokračovali v naší cestě krásnou přírodou. U Šafránkova mlýna jsme měli čas na oběd a doplnění pitné vody. Čekal nás poslední, ale nejtěžší úsek naší trasy. Stálo před námi druhé nemilé zjištění, a to velice těžce schůdný terén. Po dvou hodinách lezení po skalách jsme se celí vyřízení dostali do našeho pomyslného cíle - Trenckovy rokle, kde jsme se měli utábořit. Zde jsme si rozdělali oheň a připravili si jídlo. Noc proběhla poklidně a jen k ránu nám byla trochu zima. Druhý den jsme se měli do 12 hodin dostat do Strážku, odkud nám jel autobus. Přes pár zacházek (3 :)) a díky naprostému překopání naší trasy, abychom stihli autobus, jsme konečně došli do Strážku a mohli odjet domů.

Celý DofE program jsme si velmi užili a i přes pár komplikací během ostré expedice ho můžeme upřímně doporučit snad úplně všem. I během té nejlhčí, bronzové úrovně, na sobě pořádně zapracujete a posunete se o něco dál. Děkujeme všem ostatním účastníkům DofE expedice, paní učitelce Urbánkové a paní učitelce Fialové za skvělé zážitky a zkušenosti. A už se moc těšíme na další 😊

EKOKURZ 2.C

ANEB JE VÁPENEC SKUTEČNĚ ODPOVĚDÍ NA VŠE?

Jolana Kašpárková, 2.C

Bystrému oku nemohlo uniknout, že jste se právě dostali do další reportáže dosavadních zážitků 2.C v rámci našeho čtyřletého všeobecného pobytu na Slovaňáku. Vítejte, přátelé!

EKOkurz - výlet, který na vás zákonitě čeká po úspěšném absolvování adaptáku a zimního kurzu. Jeho účelem je šíření povědomí o současné environmentální situaci mezi mladé lidi, naši budoucnost. Inu, nadešel čas, abychom se také my vypravili vstříc naší budoucnosti. Vybaveni zvědavostí, chutí odpočinout si od školy a dlouhým seznamem ekologických pojmů od našeho třídního učitele, coby slovníkem, který nám měl zaručit bezproblémovou komunikaci s pořadatelem kurzu, jsme s batohy na zádech přijeli do Kaprálova mlýna.

Kaprálův mlýn je bývalý vodní mlýn, současná skautská základna a středisko ekologické výchovy v Moravském krasu. Nachází se na řece, příhodně pojmenované Řička, jižně od Ochozu u Brna. Přivítal nás vedoucí našeho programu, pan Jan Lesní (tomu říkám příhodné jméno). Byl to takový ten typický pracovník zařízení LIPKA.

Tito lidé jsou velmi jednoduše rozpoznatelní už z dálky. Běžně nosí trekové boty a šustákové kalhoty či kratasy, podle typu počasí. Do očí bijící zeleno žluté tričko s logem LIPKY a nějakým chytlavým ekologickým heslem, jste už také někdy museli zahlédnout. Aby také ne, když jsou tito lesní lidé a jejich programy o ekologii mezi školami tak oblíbení. Tímto samozřejmě nechci nikoho pohoršit, upřímně si myslím, že šíření těchto znalostí mezi mladé lidi je obzvláště v dnešní době důležité. Ale když se vám pan Lesní představí také pod skautským jménem „Šibal“ a vzápětí vede vášnivý monolog o místním krasovém podloží, nemohu se nepousmát.

Na Kaprálově mlýně jsme byli celkem tři dny, od pondělí 25. 9. do středy 27. 9. Nebylo tedy času nazbyt, takže jsme sotva rozbili tábor a už jsme se procházeli po rozlehlé louce, která patřila ke Kaprálovu mlýnu a poslouchali další vášnivý monolog o historii tohoto mlýna. Jako „fun fact“ Šibal nakonec přihodil, že pod stožárem vedle správné budovy je zakopáno 60 koňských mrtvol

z dob osvobození Československa Rudou armádou. Super.

S programem jsme také začali ihned. Byli jsme rozhozeni do čtyř skupin a dostali jsme QR kód do aplikace Mapy.cz, kde byla zaznamenána cesta i stanoviště. Cílem bylo úspěšně trasu projít, cestou se zastavit na daných lokacích a odpovědět na otázky, týkající se okolí stanovišť. Vrcholem a zlatým hřebem večera měla být prezentace našich výsledků zbytku třídy. Výprava začala dobře, dokud jsme se nevzdálili půl kilometru od mlýna, uprostřed lesa pod Lysou horou, kam nesahal GPS signál. Hodili jsme náš charakter měšťáka za záda a probudili v sobě pravěké předky, kteří mobily samozřejmě neměli, a přesto se v lesích orientovat dokázali. Našími instinkty jsme se však řídili pouze do chvíle, dokud nezmizela lesní cestička (k čemuž došlo o pár set metrů dál). Naštěstí se spolužačce GPS signál vrátil, a tedy i my jsme se úspěšně vrátili na stezku. S těmi živočišnými instinkty jsem ale nepřeháněla. Ke konci cesty jsme úplně náhodou narazili na díru v zemi, ze které se vyklubala velická jeskyně. Po vzoru moderní společnosti jsme se v ní všichni poctivě vyfotili. Myslím, že by na nás byli naši předci možná i pyšní.

Večer nám měl zpříjemnit další lesní člověk, pan Zajiček, svou přednáškou o synantropních druzích zvířat (není tu těch příhodných jmen nějak moc?). Byli jsme varováni, protože pan Zajiček začíná přesně, tak ať koukáme sníst večeri co nejdřív a nikde se nezdržujeme. Zkrátím to. Po 20 minutách čekání v přednáškovém sále nám bylo sděleno, že pan Zajiček nepřijede a my se s úšklebkem, který je teenagerům vlastní, odebrali na pokoje.

Bylo úterý a den D našeho pobytu. Celodenní výzkum! Opět jsme se rozdělili, ale tentokrát podle předmětu našeho zkoumání: hydrologie, hydrobiologie a biologie, přeloženo: voda, drobký ve vodě a kytka - všechny tyto skupinky zkoumaly okolí řeky Řičky a svahy okolo Kaprálova mlýna. Také každá skupinka dostala svého „mentora“ -

zaměstnanec mlýna vzdělaného v daném oboru. Zlatý hřeb tohoto večera byl stejný jako v pondělí, jen s tím rozdílem, že nyní nám třídní učitel srdečně pohrozil, že je to známkové.

Vedoucí naší hydrologické výpravy, Šibal, nám v první fázi předal vyčerpávající výklad o geologickém podloží Moravského krasu, který by se v podstatě dal shrnout jedním jediným slovem: VÁPENEC. Ano, chápu, že právě ten ovlivňuje vodu v Říčce, která protéká krasovými jeskyněmi, přišlo mi pouze podivné, jaký důraz na tuto horninu Šibal kladl. Dále nám strčil do rukou pH metry, teploměry, sklenice na vzorky a jiné hydrologické vybavení a s úsměvem nás poslal sbírat data do terénu. Prvních pár měření jsme provedli společně, abychom nestrkali teploměr do vody obráceně nebo tak něco.

Vše probíhalo v mírném časovém stresu, na který jsme však jakožto gymnazisté zvyklí. Vlastně jsme byli oproti zbylým skupinkám napřed, dokud nám do toho Šibal nehodil kus vápence (který si po celé tři dny hověl na stole vedle jeho počítače) - myšleno obrazně. Chybička se vloudila při vkládání dat do prezentace. Šibal nám zrovna koukal přes rameno, když zjistil, že jsme omylem naměřili špatné hodnoty v jednom úseku Říčky. Zde si dovoluji podotknout, že to nebyla zcela naše chyba, neboť nás Šibal poslal na špatné místo, respektive

nám zapomněl říct, že to správné místo je ve skutečnosti jinde, než bylo na mapě. Prezentace měla brzy začít, a tak jsme ho požádali, jestli bychom nemohli do tabulek dosadit čísla naměřená jinými žáky týden před naším pobytem. Ale Šibal už byl pevně rozhodnutý. Jako by nás neslyšel, naskočil do auta a odjel měřit do lesa. Ne, že bychom přece potřebovali jeho pomoc s prezentací, nahráním fotek, zodpovězením otázek ohledně pH a množstvím jiných otázek, že?

Asi po půl hodině se vrátil s vítězným úsměvem na rtech a vypjatou hrudí, jako by našel lék na rakovinu. Hrdě nám oznámil, že v tom jednom úseku teče 1 litr vody za vteřinu. No, není on obětavý Šibal?

Z prezentací jsme všichni dostali za 1, a jako by tento den nemohl být ještě víc vzrušující, večer přijel pověstně přesný pan Zajiček. Abych byla fér, omluvil se nám a podal nám moc pěknou přednášku, od které si nikdo zpočátku nic moc nesliboval, ale která byla nakonec vtipná a velmi poutavá. No a jak nejlépe zakončit celý den? Táborákem a kytarou!

Poslední den už se nic nezkoumalo, místo toho jsme měli možnost vydat se na slaňování dvacetimetrové skály nebo na průzkum blízkých jeskyní v overalech, čelovkách a gumácích. Účastnila jsem se slaňování a byl to vskutku jedinečný

zážitek. Dokonce se k nám po chvíli přemlouvání (které určitě nezahrnovalo jakýkoli psychický či fyzický nátlak) připojil také náš třídní a i on úspěšně slanił ze skály dolů. Šibal, který byl s námi, se samozřejmě opět rozvášnil o vápenci, po kterém jsme lezli. V poledne jsme se setkali i s jeskynní skupinkou, která byla rovněž plná vzrušujících zážitků a měla doslova bláto až za ušima. Pojedli jsme, rozloučili se s vápencem, Šibalem a šťastně se vrátili do Brna.

Když se na to nyní zpětně dívám, byl to velmi příjemný výlet a příležitost utužit vztahy se spolužáky i jinde než ve školních lavicích. Jediné, co mě zklamalo, byla skutečnost, že celé tři dny byly plné krasů, jeskyň, Říčky a vápence, ale ani trochu jsme se nevěnovali klimatickým změnám, nebo lépe řečeno, možnostem řešení aktuálních environmentálních problémů. Přitom je to, alespoň dle mého skromného názoru, daleko aktuálnější i lákavější téma. Věřte mi, nás, mladé generace, naše okolí zajímá přece mnohem více než vápenec. Nechci ekokurz z ničeho osočit, každopádně to byl do jisté míry promarněný potenciál. A je tedy v pořádku nazývat tento výlet EKOkurzem?

PAN PROFESOR HAVELKA

ROZHOVOR

Valerie Janečková, 1.X

1. Chtěl jste se stát učitelem už od dětství? Pamatujete si moment, ve kterém jste se definitivně rozhodl?

Asi jsem k tomu vždy směřoval, ale možná jsem ze začátku chtěl jít v životě jinak. Nicméně nakonec jsem se u svoji maturity rozhodl, že to bude nejlepší volba.

2. Co Vás na učení nejvíce lákalo? Jak byste na povolání učitele nalákal studenty?

Já si myslím, že učitelé jsou původní influenceři a mohou ovlivnit spoustu studentů, a ta možnost poslat někoho správnou cestou dál byla přinejmenším zajímavá. Lákavé jsou i výhody, např. prázdniny, výlety a různé akce. Nejvíc bych ale asi vyzdvihl možnost pracovat s mladými lidmi, což je velmi obohacující a udržuje to člověka ve střehu.

3. Co jsou z Vaší zkušenosti nejhorší části českého školství? Jak byste je změnil?

Nevím, jestli mi přísluší to nějak objektivně hodnotit, na druhou stranu o nich ale mluvím každou neděli ☹. České školství je především podfinancované. Nenarážím nutně na platy učitelů, ale na to, kolik peněz by do školství jít mělo tak,

aby bylo co nejeфекtivnější. Změna není složitá, stačí, aby pár správných lidí pochopilo, že vzdělání by pro stát měla být opravdu ta hlavní priorita. Těch problémů, z vlastní zkušenosti, je nespočet, vyžadují většinou ale systémovou změnu, na kterou já osobně nestačím.

4. Kdybyste nebyl učitelem, jakou kariéru byste zvolil a proč?

Mně by se hrozně líbilo pracovat v přístavu, protože mě fascinuje ta organizace a efektivita procesů. Hodně rád bych taky pracoval na farmě a staral se o pole a zvířata.

5. Zabere Vám příprava na hodiny velkou část volného času?

Ze začátku to bylo horší, teď už tak nějak vím, co chci odučit, mám v hlavě časový plán a cíle hodiny, takže se to snažím spíš jen vyšperkovat, což není tak časově náročné (1-2 hodiny denně). Tvorba a vylepšování materiálů ale zabírají kolikrát i celé víkendy.

6. Jak nejraději trávíte volný čas?

Jsem spokojený někde v přírodě, nebo hraju/sleduju nějaký sport (volejbal, tenis). Rád si také ale posedím

u filmu/seriálu/Instagramu nebo si zahraju nějakou hru. Poslední dobou toho volného času ale moc není.

7. Jakou hudbu nejraději posloucháte? Posloucháte k relaxaci, nebo za jinými účely?

Nemám úplně vyhraněný styl, ale rád si poslechnu českou rapovou scénu nebo prostě něco, co slyším na sociálních sítích a v rádiu. Poslouchám rád taky nějakou nenáročnou hudbu, když pracuji, ale aktuálně už neposlouchám tolik, protože vlastně nemám kdy.

8. Čtete rád? Pokud ano, jaké Vaše oblíbené knihy či autory byste doporučil studentům?

Čtení knih bohužel není něco, čím bych úplně trávil čas. Nicméně rád si přečtu nějaké odborné práce nebo články o aktuálním dění ve světě i v ČR. Pokud bych ale měl něco doporučit, tak bych určitě vybral knihy od Václava Smila, např. „Číslo nelžou“ nebo „Jak svět doopravdy funguje“.

BARBENHEIMER

Ema Drápelová, 1.B

Dne 20. července měly premiéru dva z neočekávanějších filmů roku. Oppenheimer, uznávaného režiséra Christophera Nolana, a Barbie, snímek fenomenální Greta Gerwig, se vryly do paměti více než sedmi set tisíců českých diváků a divaček a stvořily globální trend „Barbenheimer“. Je skoro nemožné, aby příběh o vědci, který spasil a zároveň ztratil lidstvo, byl tolik podobný tomu o nejslavnější a nejružovější panence na světě. Přesto však, jak se zdá, mají společného víc než jen datum premiéry. Pojďme si ale oba filmy nejdříve představit.

Oppenheimer mapuje život geniálního fyzika a otce atomové bomby J. Roberta Oppenheimera (Cillian Murphy). Zabývá se jeho studiem, prací na projektu Manhattan a také ukazuje Oppenheimerův složitý vztah s manželkou (Emily Blunt). Divák zjišťuje víc o rozporuplných myšlenkách objevitele nejmocnější zbraně, která kdy byla použita

ve válečném konfliktu. Zajímavostí je, že tento tříhodinový snímek byl kompletně natočen kamerami IMAX, které mají nejlepší rozlišení na celém světě a filmový kotouč, ze kterého Oppenheimera promítají, je dlouhý asi 17 kilometrů. Vzhledem k vypjaté globální politické situaci tedy Oppenheimer přinutí každého a každou uvažovat, čeho jsme jako lidstvo schopni a jaké následky by mohlo mít použití těžkých zbraní na Zemi.

Barbie, na první pohled překrásná barevná oslava života, se zase zamýšlí nad povahou dnešní společnosti. Ukazuje nám Barbieland, kde všechny Barbie žijí své sny, stávají se prezidentkami, dostávají Nobelovy ceny. V představách stereotypní Barbie je její domov dokonalý a o to víc ji překvapí setkání s realitou opravdového světa, kde ženy nemají tak výsadní postavení, jak si myslela. Film prolétá překvapivou historií těchto panenek firmy Mattel s myšlenkou feminismu a zamýšlí se nad sociálními

úlohami nejen žen, ale i mužů.

Co to ale Barbenheimer vlastně je? Jde o jev, kdy diváci a divačky nedají v den premiéry přednost ani jednomu z filmů, ale místo toho zhlédnou oba dva za sebou. Nejprve vážné a dechberoucí životopisné drama a poté veselý a odvážný příběh s muzikálovými prvky o nalezení sebe sama. A pokud příběhu věnují dostatečnou pozornost, povšimnou si urputného vnitřního boje, kterým svádí obě hlavní postavy.

Kdo se ještě nestihl svézt na vlně Barbenheimera, tak by tak měl určitě učinit, neboť se připravil o něco opravdu jedinečného.

HODNOTA LITERATURY

ZAMYŠLENÍ

Vincenc Konečný, 3.X

Každý máme nějakou představu, co je to “klasická” neboli “vysoká” literatura nebo obecně kultura jako taková, avšak definovat tento pojem, jestli vůbec něco takového existuje, je složitější. V první polovině dvacátého století se objevily myšlenkové proudy rozděluje kultura, tudíž i lidi, kteří ji konzumují, na tři distinktivní kategorie, anglicky lowbrow, middlebrow a highbrow, volně přeloženo jako nízká, střední a vysoká kultura. Mezi umělci podporujícími tyto myšlenky byla například Virginia Woolfová nebo Dwight Macdonald.

Podle Virginie Woolfové je kulturně nejopovrženější “vrstvou” middlebrow kultura, která je pouhým snažením napodobit ze všech sil vysokou kultura, kterou tak obdivuje. Middlebrow lidé si nevybírají knihy pro jejich intrinsickou hodnotu z jejich vlastního zájmu, nýbrž vybírají takové knihy a kultura, o které je jim řečeno, že má hodnotu, snaží se

konzumovat to, co si myslí, že konzumuje vyšší vrstva ze sobecké snahy podobat se jí. Lidé této střední třídy preferují literaturu, která jim získá společenský obdiv a rychle je dostane na vyšší pozici na kulturním žebříčku, často literaturu již označenou za “klasickou” nebo “vysokou”, ale nikdy literaturu podle vlastního výběru, protože “kupovat žijící umění vyžaduje žijící vkus”. Proto Woolfová vyzdvihuje i nízkou kultura nad kultura střední. Navzdory tomu, že lowbrow populace konzumuje masovou kultura, kultura mířenou na co největší skupiny lidí, “aby se líbila všem”, vybírají si co konzumovat podle svých vlastních zájmů a hodnot.

Tento pohled na věc je dosti subjektivní a pokrytecký, někteří argumentují tím, že middlebrow kultura má svou hodnotu v tom, že zpřístupňuje masám kultura vyšší, dříve dostupnou jen hrstce “osvícených”.

Dwight Macdonald dále rozděluje moderní kultura střední a nízké třídy na maskult a midkult. Říká také, že někdy do roku 1750 existovalo pouze rozlišení na lidovou a vysokou kultura, lidová kultura určena nízké třídě a vysoká určena vysoké, poté přišla kultura masová a s ní i vznik již zmíněné middlebrow třídy. Masová kultura neboli maskult je kultura bez hodnoty, průmyslově připravována “shora” pro co nejvíce lidí. Taková kultura ztrácí autenticitu, je uniformní, nízká a repetitivní, můžeme ji nazvat brakem. Při vyslovení tohoto pojmu si můžeme představit například červenou knihovnu, tzv. “literaturu pro ženy” nebo severské detektivky. Zatímco maskult je neškodný, jednoduše rozpoznatelný, midkult je poněkud nebezpečnější, vykrádá literaturu vysokou, žije se jí, tuneluje ji a na povrch využívá její postupy, snaží se tak dodat si vážnosti. Midkult tak vysokou literaturu banalizuje, plete masám hlavy. Macdonald doporučuje jasné oddělení midkultu od vysoké literatury, aby lidé, kteří mají opravdový zájem o umění, nerozostřovali jejich rozdíly. Mezi midkult je často řazen například Stařec a moře, také bychom mohli mezi midkult zařadit například

Markétu Lazarovou s jejím “uměle květnatým” jazykem.

Co si nakonec z toho všeho odnést? Koneckonců v moderní době se toto rozdělení zdá být výraznějším než kdy jindy, měli bychom si tedy všichni položit otázku: do jaké třídy patříme?

Konečným ponaučením asi zůstává “Čti, co tě zajímá, a neřeš, co si myslí ostatní.” Ať už budete číst Rowlingovou nebo Kafku, hlavním zůstává číst pro vlastní potěšení, a ne kvůli společensky dané hodnotě díla.

ČTENÍ KLASIKY

ZÁBAVA, NEBO ZTRÁTA ČASU?

Anna Novotná, 2.X

Každý student už nejspíš někdy dostal ve škole za úkol přečíst "klasiku", a zatímco se prokousával jazykem našich praprarodičů a na internetu si vyhledával slova jako kamrlík, nebo hokynář, se sám sebe ptal: "Je mi to vůbec k něčemu?" Pojdme se tedy společně podívat, co vás čtení klasiky může naučit.

Většina knih, které řadíme do sekce takzvaných klasik, tu s námi už nějakou tu dobu pobyla, z čehož vyplývá, že jazyk, kterým jsou napsané, není nejmodernější. To pro většinu může představovat nepříjemnou překážku. V lepším případě neznáte jen některá slova, v tom horším vám uniká celý text. Jak si s tím poradit? Není nutné znát přesný význam každého slova, někdy postačí vědět, v jakém kontextu bylo použito. Pokud vám ale dělá problém celý text, a ne jen některá slova, je to horší. Zkuste číst pomaleji a plně se soustředit na obsah. Celou knihu začněte číst včas, abyste ji nemuseli číst celý den před odevzdáním úkolu či referátu. Rozvrhněte si její čtení do menších bloků, na které se zvládnete soustředit.

Stáří knih pro vás může být i nesmírnou výhodou. Skrze příběhy dostáváte unikátní možnost nahlédnout do historie našeho světa. Můžete porovnávat každodenní život, fungování a hodnoty společnosti se současností. I přes rozdíly prostředí, mívají klasiky nadčasový děj a náměty. Mezi nejčastější příklady patří láska, zrada, morální dilema... V knize tak najdete jak prostředí, které pro vás bude neznámé, tak motivy, které vám mohou být blízké. Autoři používají nadčasová témata, aby bylo snazší se do rolí protagonistů vcítit. A vy sami se tak možná přistihnete, jak se ztotožňujete s hlavními hrdiny.

Co jsme si tedy z přečtené knihy odnesli? Nová slova, která rozvinula jak naši aktivní, tak i pasivní slovní zásobu. Při čtení komplexnějšího jazyka jsme se museli soustředit, což je dovednost, kterou se v dnešní roztěkané době hodí trénovat. Abychom co nejlépe vstřebali jazyk a myšlenky, ať už naše nebo autorovy, rozdělili jsme si čtení na úseky, což otestovalo naši schopnost práce s časem.

Z prostředí děje jsme se dozvěděli různé historické zajímavosti a postavy otestovaly naši empatii a obecné vnímání emocí. A nakonec jsme se sami nad obsahem knihy zamysleli a utvořili si na ni vlastní názor.

Tak to zkuste, čtete 😊

DÁMA, KTERÁ BUDÍ HRŮZU

Jolana Kašpárková, 2. C

Nemyslím, že se těchto pár listů k někomu někdy dostane, ale prostě už nemohu dál! Musím se ze všeho vypsát, jinak mě mé svědomí sežere zaživa. Vždy jsem miloval literaturu, což mé okolí pramálokdy ocenilo. Přesto jsem školu bez větší úhony přečkal a šel si za svým snem. Tato příhoda se mi dodnes zdá tak fantaskní, až si někdy říkám, jestli se mi to celé jen nezdálo. Jízva na hřbetě mé ruky mi bude až do smrti připomínat opak. Všechno začalo krátce potom, co jsem se vyučil knihovníkem...

„Á...vráceno, vše je v pořádku,” usmál jsem se na dámu v nejlepších letech za přepážkou. I její krvavě rudé rty se roztáhly do elegantního úsměvu. Poděkovala a s přáním pěkného dne opustila knihovnu vstříc podzimnímu slunnému podvečeru. Po celém dni na nohou se mi klížily oči. Nikdo jiný tu už nebyl, neb se blížila zavírací hodina. Protáhl jsem si paže a uchopil hřbet knihy, kterou přišla dáma vrátit. Byl to docela průměrný dívčí román. Místo, abych se vydal k oddělení beletrie, nejspíše z nudy, jsem se na knihu zadíval pořádně a všiml si, že jedna stránka má ohnutý rožek. Povzdechl jsem si, nalistoval příslušnou stránku a rožek narovnal. Unavenýma očima jsem sledoval papír. Úplně dole, pod číslem stránky, bylo modrým inkoustem levných kancelářských propisek napsáno velké písmeno P. Svraštil jsem obočí. Inkoust nemohl být starší než pár dní a byl trochu rozmazaný. Zaklapl jsem román a položil si ho na stůl, že to později zkusím alespoň zabělit. Vrátil jsem se k rozdělané inventuře na mém počítači. Po chvíli datlování mi na mysl opět přišel onen znásilněný román. Počal jsem jím pozorně listovat, odpředu dozadu a dozadu dopředu. Asi uprostřed bylo opět pod číslem stránky velké písmeno M, psáno stejně modrým inkoustem. S údivem nad dalším nálezem jsem znovu začal stránky procházet, nyní ale opravdu pečlivě.

Nacházel jsem jedno písmeno za druhým. A čím více jich bylo, tím podivnější smysl dávala. Natáhl jsem se po propisce, na svém pracovním stole jsem kupodivu našel i kousek papíru a jal se písmena zapisovat. Byl jsem na konci knihy a na papírku přede mnou stála věta: POMOZTE MI PROSIM. „Pěkně blbej vtíp,” zaklapl jsem konečně knihu a odložil ji na stůl. Podíval jsem se na hodinky. „Sakra!” hrklo ve mně, protože jsem už měl dávno vypadnout a knihovnu zamknout. Popadl jsem své věci a kvapně opustil budovu. Srdce mi bušilo.

Pro dospělého člověka není nikdy těžké rychle zapadnout do rutiny každodenní práce. A tak uběhl asi týden, aniž bych si na tento vtípek vzpomněl. Písmena jsem totiž druhý den zaběhl a ještě to samé odpoledne si román někdo jiný vypůjčil. Byl pátek a já se už viděl relaxovat doma ve vaně, když vtom jsem zahlédl nějakou ženu. Stála u regálu s autobiografiemi a jednu z nich pročítala. Ještě nikdy jsem nezažil tak silné děja vu. Zahleděl jsem

se na její rty. Byly velké, jemné a sytě červené. Asi jsem musel zírat dost pitomě, protože mi dáma věnovala zvláštní pohled. Určitě to byla ta stejná žena, která mi tu nechala ten podivný vzkaz. Potupně jsem uhnul pohledem, avšak koutkem oka jsem viděl, že mě nyní sleduje ona. Rychle a možná až moc nervózně jsem začal přerovnávat hromádku knih ležící na stole a čekající na vrácení do polic. Cítil jsem její pohled v zádech a příjemný pocit to rozhodně nebyl. Vzal jsem nějaké knihy a šel se schovat za police, kde jsem je vyrovnal hezky vedle sebe. Po chvíli jsem vykoukl do uličky. Ženu jsem nikde neviděl. Tak nějak se mi ulevilo. „Promiňte?” ozvalo se mi najednou za zády. Samozřejmě, že to byla ta dáma. Oznámila mi, že si přeje vypůjčit román, který držela v ruce, a já ji ihned vyhověl. Nemohl jsem se zbavit myšlenky na vzkaz, ale nechtěl jsem se ji na to vyptávat, obzvlášť, když už jsem škody napravil. Odešla lадným krokem, jaký ženám propůjčí jen dostatečně dlouhý život, stejným jako před týdnem.

Celý večer jsem ji nemohl dostat z hlavy. Přemýšlel jsem, jestli v knize od ní i příště najdu nějaký vzkaz. Vzápětí jsem se na sebe našel. Ah, na co si tu hraju! Je to jen návštěvník, třeba to ani nebyla její vina. I když jsem musel uznat, že mi ještě nikdo tak moc neutkvěl v paměti jako právě ona. Zahnal jsem protivné myšlenky a ponořil se do vroucí vody. Horká koupel sice dělá divy, ale přece jen jsem začal na dāmu myslet víc, a dokonce jsem se kolikrát v práci přistihl, jak mé oči neustále odbíhají ke vstupním dveřím, jako bych ji vyhlížel. A pak to přišlo. Už z dálky jsem ji poznal. Zase ty červené rty. Její návštěva byla krátká. Držel jsem před sebou vrácenou knihu a zíral na ni. Zdráhal jsem se ji otevřít. Zvědavost mě nakonec samozřejmě přemohla a já počal pečlivě listovat. Ha! Na desáté stránce bylo na úplně stejném místě jako předtím písmeno, tentokrát E. Vždy jsem neudolal dobré šifry, a tak jsem, asi z dětské ješitnosti, jež ze mě ani v mých 25 letech dosud nevypřichala, pokračoval a otáčel stránku po stránce. Román byl historický z dob Jindřicha VIII. Tudora a čekalo mě dost stran. Proto jsem z koše na odpadky vylovil zmuchlaný papírek s prvním vzkazem. Vzrušen jsem usedl ke stolu a zapisoval. Rušen jsem byl jen občasnými zákazníky a nikdo z nich si našťastí tento konkrétní titul půjčit nechtěl. Upřímně jsem se ani nedivil, tento kousek sám nepovažuji za příliš kvalitní. Byl jsem na konci knihy a vzhledl jsem nadšeně k papírku. EJTOIDPEVSEANNIKVIEAKTENDVZEALREV SMEPMEHMOUJNCZIENAUIMKNEITEAM OVEEEMDODJUSJHTVMICAIEICHANBHME AKZMZUONNMNJASRAEIOACAHZADTN. Ehmm...cože?! Mé srdce ještě stále bušilo z dekódovací akce, ale teď jsem byl nanejvýš zaražen. Z části jsem chtěl papír vyhodit a sobě za svou naivitu a chuť po dobrodružství nafackovat, ale zároveň jsem cítil, že tato změť nesmyslných písmen je součástí něčeho většího. Bohužel jsem také cítil povinnost přijít této záhadě na kloub. Obloha potemněla, nadešel večer. S hlavou plnou hlasitých otázek a románem, včetně papírku s písmenky, v tašce jsem zhasl a zamkl knihovnu. Začalo to být vskutku zajímavé.

Už to bude nejspíš čtrnáct dní a za tu dobu jsem na upíři dāmě, za jejíž přezdívkou může poděkovat vlastním, vždy lesklým a pečlivě malovaným, rtům, vyzoroval nejednu podivnost. Tak například nikdy nejde do stejné sekce. Ostatní lidé se v knihovně drží u svého oblíbeného regálu a obzvláště ženy jejího věku se od něj málokdy vzdálí. Ale ona přeskakuje mezi žánry a autory tak náhodně, bez jakéhokoliv logického

vzoru. Jakoby je snad ani nečetla. Při výpůjčce jsem se na toto snažil co nejméně nápadně zeptat: „Tolik knih za tak krátkou dobu!“ zasmál jsem se naoko obdivně. „Ha ha, to víte, člověk v mém věku také potřebuje zabavit sebe a svou mysl především!“ odpověděla mi, ale znělo to ještě falešněji. Z jejího úsměvu mi přeběhl mráz po zádech. Také jsem si všiml, že když už se jí nějaká kniha zalíbí, sedne si vždy ke stolu přímo naproti mé přepážce a čte si. Čte třeba dvě hodiny, pak knihu vrátí. Vezme jako namátkou úplně jinou a tu si půjčí. Jindřicha VIII. mám zatím doma na stole a rozčiluje mě, že jsem ještě na nic nepřišel. Kolikrát jsem procházel knihu znovu a znovu ve snaze najít nějaký vzorec, který by mi napověděl. A dnes jsem se vracel domů, v ruce nový papír s: MPCTTOETRVSEASUNDPOOEIPNOOMZ MKITEZASTAOZCMJNICTMEEZRHASVULM OIEIZMPIUJMEABEAHAUTBRZMELETPESTJ ASNMILKTECA1BECLJAB5SAUNSEJVIOEZ MTKNDI a pulzující žilkou na čele. Kde dělám chybu!? V tomto byla dokonce dvě čísla. Pod písmena jsem si dopsal i čísla stran. Hleděl jsem na svůj zaneřáděný stůl, hromadu písmen a ještě větší hromadu poškrtaných papírů s mými neúspěšnými pokusy šifru vyřešit. Záměna čísel všemi směry, nahrazení písmen čísly, posunutí abecedy o určitý počet písmen, a dokonce morseovka, kdy souhlásky jsou tečky, samohlásky čárky a naopak, ale NIC! Nic z toho nefungovalo. Byl jsem již opravdu frustrován. S podepřenou hlavou jsem se pustil do aplikování jedné z těchto metod na nový papírek, ale zdálo se, že to nikam nevede, stejně jako v prvním případě. Pak mě však něco napadlo. Když nedává smysl každý zvlášť, musí to být přece nějak propojené. No jasně! Můj úsudek se potvrdil, jakmile jsem spojil oba dva vzkazy a písmena seřadil podle čísel stránek, na kterých byly. Ale čím více jsem toho věděl, tím více se mi ježily na zátylku vlasy a poléval mě studený pot. Ani jsem nechtěl věřit, jak odporný smysl písmena naráz dávají a jak se zcela bezelstně skládají v hrůzostrašné řádky. Opět mi bušilo srdce, tentokrát však spíše hrůzou než vzrušením. Poslední písmeno do tohoto krutého nástroje slov. Už to bylo. Znal jsem jejich význam a zpětně si přejí, aby k tomu nikdy nebyvalo došlo. Bylo to tak příšerné, až jsem si chvíli myslel, že mám halucinace a moje bujná fantazie si se mnou jen pohrává. Šel jsem si do koupelny umýt obličej. A když jsem se vrátil, stále jsem je viděl. Všechny ty tiché, a přesto křičící řádky. I když byly psány bez diakritiky, jejich srdce stravující melodie mi rezonovala v uších. „Pomozte mi, prosím. Nejedná se o vtip. Žena, která knihu

půjčila, mě vězí ve svém domě. Nemohu odejít a nevím, kde jsem. Knihami mě chce zabavit. Má jediná možnost na záchranu. Pokud toto čtete, snažně vás prosím, pomozte mi. Nevím, proč mi ubližuje, ale mám strach, že mě zabije. Zatím mohu ještě psát. Jsem Bianca Black, 15 let. Nikdo neví, že tu jsem.” Můj rozum mi stále našeptával, že jde o nějaký vtip, a já se této pravděpodobnosti snažil chytit jako tonoucí záchranného kruhu. Neměl jsem žádný důkaz, který by potvrdil opak, a tak jsem si usmyslel, že něco vyzkouším.

V knihovně jsem si vyhlédl jeden z klasických milostných románů a tužkou jsem do něj podobným způsobem stroze napsal: *Mám váš vzkaz, potřebuji důkaz.* A když opět upíři dāma přišla, řekl jsem jí, že by se jí právě tento mohl líbit a podal jí knihu. Přečetla si název, prohlédla si knihu zepředu zezadu, pokrčila rameny a řekla: „Proč ne?” Uvnitř jsem zajásal, navenek se pouze nevinně usmál.

Jako na jehlách jsem seděl za přepážkou a čekal. Nemyslel jsem na nic jiného, nešlo to! Uběhly tři dny a vstupní dveře se otevřely. Ruce se mi klepaly, jak mi do nich vložila nastražený román. Abych od své třesavky odvedl pozornost, zeptal jsem se vesele: „Tak, jak se vám líbila?” Pozvedla nad mou otázkou obočí. „Ale ano, docela ušla. Být mladší, určitě by mě bavila.” „Oh, to se omlouvám,” sklopil jsem zrak. Z její odpovědi mě zabolelo u srdce. Půjčila si úzkou detektivku, rozloučila se, a jakmile cvakla klika, vrhl jsem se na knihu. Se zděšením jsem našel další písmena. Jenže tentokrát vypadala jinak. Byla křivá a rovné linky byly roztrženy, jako by je psalo dítě, co drží pero poprvé. Sotva jsem byl schopen jednotlivá písmena rozpoznat. Avšak pustil jsem se do zápisu jako už tolikrát předtím. Vzkaz se opět zdál být rozdělený a moje první část: TMOPPCHYSROEOZELIMRSAUEPROZUUO NMTUKHCZIAOIASHCMEJUBUMIIZLTHAS CRCMOPO tedy sama o sobě nedávala smysl. Ale vědomí, že na mou zprávu někdo odpověděl a že Bianca Black skutečně existuje, mi nedalo spát. Nevím, na co jsem čekal. Kolik vzkazů bych musel dostat, abych se rozhodl

konat. Nikdy jsem se nepovažoval za průbojného jedince a přijít na policii s nepodloženým podezřením o takto děsivé skutečnosti a, nedej Bože, ztropit planý poplach, bylo mojí noční můrou. Ne, potřeboval jsem neprůstřelný důkaz! Víc než naškrábaná písmenka a moji fantazii. Právě ta mě nyní doháněla k šílenství a neustále mě rušila jednou z mnoha nepříjemných otázek. Co mohlo dívčin rukopis tak zhoršit?

Už dávno jsem přinesl Jindřicha VIII. zpět do knihovny, ale stejně jsem ho nebyl schopen vrátit do polic. Spolu se všemi knihami, které si dáma doposud půjčila, ležel na mém stole, kam přes přepážku nebylo z druhé strany vidět. Nyní do soukromé sbírky přibyla i utlá detektivka. Písmena v ní byla ještě roztesněnější, a jako by křičela o pomoc. Nasucho jsem polkl a začal skládat dohromady druhou zprávu.

Vyděšeně jsem hleděl na své vlastní písmo. „Prosím, pomozte rychle! Už nemohu psát rukou. Dochází mi čas. Ubližuje mi. Strach. Pomoc. Obal. Kus mého oblečení a mé vlasy. Vemte to na policii.“ Obal? Ihned jsem prohlédl přední a zadní stranu. Poslední stránka byla na horním i spodním krátkém okraji natržena, aby mohla být zahnuta dovnitř a spolu s vnějším obalem tak tvořit jakousi kapsu. Jako pomatený jsem stránku málem vyškubl. Na stůl přede mě vypadl smotek dlouhých hnědých vlasů a kousek

špinavé, kdysi růžové látky. Měl roztřepeně a nesouměrně okraje a bylo na něm dost podivných rudohnědých fleků. Zaschlá krev. Vyskočil jsem od stolu. Vnitřní hlas se snažil překřičet naprosto očividnou pravdu. Tohle je jen vtip! Blbej vtip! Znechuceně jsem vzal vlasy mezi prsty, jako bych stále nechtěl uvěřit, že jsou opravdové. Nebylo však pochyb. Srdce mi vynechalo pár úderů. Ve stoupající panice jsem všechno zavřel do šuplíku mého stolu. Hlava se mi točila a já si musel opět sednout. Snažil jsem se vstřebat onu krutou skutečnost. Už jsem se nemohl vymlouvat. Důkaz ležel přímo před mýma očima v šuplíku. A přesto se ve mně tehdy cosi zlomilo. Nebyl jsem s to uvažovat, a tak jsem jen přečkal svou směnu a utekl domů v naivní představě, že přijdu na jiné myšlenky. Spolkl jsem několik prášků na spaní a zahrabal se pod peřinu. Jediné, co jsem si přál, bylo se každou chvíli z této noční můry probudit. Žel Bohu mé přání vyslyšeno nebylo, naopak jsem byl hned po probuzení odměněn bolestí hlavy a závratěmi. Nechtělo se mi z postele. Dobře jsem však věděl, že jednoho dne budu muset ten šuplík v knihovně otevřít, a tak jsem se raději sebral a vyšel do překvapivě chladného, mlhavého a chmurného rána. Má schopnost uvažovat se nezdála být lepší než předešlého dne. Prohlížel jsem si špinavý kus látky. Unavovaly mě mé neuspořádané myšlenky a byl jsem vlastně rád, že tu nikdo jiný nebyl, protože bych asi nebyl

ani schopný souvislé konverzace. V polední pauze jsem si vzal prášek na bolest hlavy. Něco v mém nitru mi bránilo učinit rozhodnutí jít se vším na policii, a z druhé strany na mě tlačilo svědomí, které mi před očima neustále přehrávalo úporné prosby dívky ze vzkazů. Nejradši bych svoji mysl něčím otupil, ale cítil jsem povinnost zůstat střizlivý až do konce směny. Deset minut před jejím koncem mě z polospánku vytrhl budík, který si nastavuji, abych začal včas uklízet, protože zítra byl zavírací den, kdy sem chodí uklízečka. Rozhlédl jsem se po knihovně. Nikde nikdo a za okny už se šelo. S obtížemi jsem se postavil a šel zkontrolovat, že v knihovně už opravdu nikdo není. Ve větší části bylo čisto, takže jsem jen porovnal židle a zhasl. Zbývalo vzít tašku a zhasnout i na mém stole. Vtom jsem zaslechl otevření dveří. Zorničky se mi hrůzou zúžily. Stála tam ona. Dáma s krvavými rty. Být to kdokoli jiný, poslal bych ho pryč, ale nyní jsem se k tomu nebyl schopen donutit. Hluboko ve mně dřímala řada otázek, které červeň jejich úst probudila. Naše pohledy se setkaly. Poprvé jsem si prohlédl i její modré oči. Nebyly ani zdaleka tak zapamatovatelné, přesto byly přísné. Mohla být tak dvakrát starší než já. Vrátil jsem se jakoby nic k přepážce a celou dobu jsme jeden z druhého nespouštěli oči. Jako by věděla, že ji pustím dál, i když už zhasínám. Pousmála se a nakráčela si to nebojácně přímo přede mě. Bojím se, že nebyť přepážky, přišla by ještě blíž. Hleděl jsem na její dlouhé světlé vlasy, které místy jako blesk protal bílý pramen. Na její světlé řasy a na její rty. Měla na sobě dlouhý kabát a kolem krku modrou chlupatou šálu. U pasu se jí houpala malá kabelka. Její oči mě zespodu propichovaly a i přes svou chladnou barvu žhnuly jako dva uhlíky. Přestala mi věnovat samolibý úsměv a vzduch mezi námi dvěma jako kouzlem zhoustl. Cítil jsem, že nepřišla jen pro knihu. „Jak vám mohu pomoci?“ začal jsem obezřetně. „Chtěla bych si vypůjčit několik titulů,” řekla jemně. Než jsem stačil zareagovat, začala pomalu, ale jistě recitovat požadovaný seznam. Zbledl jsem. První byl docela průměrný dívčí román. Dále Jindřich VIII. Tudor. Poté už jsem jen zíral na moji soukromou sbírku pod pultíkem.

Vyjmenovala je ve stejném pořadí, v jakém tu ležely. „Chtěla bych se ještě trochu zabavit,” dodala tiše, až jsem si nebyl jistý, zda jsem ji opravdu slyšel správně. Netušil jsem co dál. Můj tep se zrychlil a po zádech mi tančil mráz. Rozhodl jsem se. „P-promiňte, ale právě tyto jsou m-momentálně nedostupné.” Narovnal jsem se a snažil se působit co nejprofesionálněji. Nastalo dlouhé ticho. Než jsem začal panikařit úplně, povzdechla si: „Ach, tak.” Vytáhla ze své kabelky cigaretu a bez ostychu ji přede mnou zapálila. „Tady kouřit nesmíte,” ohradil jsem se, ale místo odpovědi mi foukla obláček kouře do obličeje. „Lháři!” praskla pěsti do přepážky, až hromádka letáček, která na ní ležela, nadskočila. Rukou s cigaretou ukázala na můj stůl: „Vím, že je tam máte, tak si pospěšte!” nakázala hrozivě. Byl jsem přimražen k podlaze. „Proč je chcete?” snažil jsem se nedat svůj strach najevo. Znovu uhodila pěsti do dřeva, snad ještě silněji. „Dejte mi ty knihy. Všechny!” Hrozivě si pohrávala s cigaretou mezi prsty. Mysl mi běžela na plné obrátky. Odhalila vzkazy? Určitě a teď je chce zničit! Tím pádem byly všechny do písmene pravdivé. Nadával jsem si, že jsem ji sem býval pustil. Její poklepávání prstů o přepážku mě znervózňovalo každou vteřinou stále víc. Nevěděl jsem kudy kam. Vtom jsem si vzpomněl na krev a vyděsil jsem se ještě víc. Chtě nechtě jsem k ní natáhl ruku s tím úplně prvním románem. Potáhla z cigarety a druhou ruku pozvedla ke knize. Sotva se naše prsty dostatečně přiblížily, popadla mě za zápěstí a ve vteřině mi na hřbet dlaně přitiskla konec rozžhavené cigarety. Žár začal pálit moji kůži. S výkřikem jsem upustil knihu, která

spadla k jejím nohám. Vzápětí jsem se ji vytrhnul a hekavě ucouvl o několik kroků. Měl jsem srdce až v krku a snažil jsem se rozdychat bolest. Zdravou rukou jsem si držel poraněný hřbet. Zaklel jsem a rozzuřeně jsem se podíval na tu šílenou ženu. Ta mrcha se mi ještě smála a típnutou cigaretu mi hodila na stůl. „Vy-,” dostal jsem ze sebe. „Poslouchej mě pozorně, chlapče!” nahnula se přes přepážku. „Tak ty sis myslel, že si ničeho nevšimnu?” Stále jsem na ni nenávistně hleděl. „Ale musím uznat, že je Bianca vynalézavá.” Jakmile to jméno vyslovila, ztuhla mi krev v žilách. „Proč Bianca-,” „Sklapni!” okřikla mě. „Vůbec jsem nevěděla, že má ta husa propisku. A dokázala psát kupodivu i bez prstů.” Točila se mi hlava. Jak mohla?! „Ty jsi šílená!” křikl jsem na ni. „Měl bys držet ten svůj ostrý jazyk za zuby, dokud ho ještě máš, Julito,” opáčila jakoby nic. Zminka mého křestního jména mě zarazila. „To byste-,” „Je to všechno stejné. Ani ty, ani mladá Bianca byste nic nezmohli. Proto jsem tady,” varovně se odmlčela. Bezmocně jsem hleděl na temnou ulici za okny, ale široko daleko nebylo živé duše. „Ty ses nikdy neměl nic dozvědět, každopádně jsem ochotna se dohodnout. Jsi přece rozumný chlapec. Dáš mi ty knihy a už nikdy o mně více neuslyšíš.” „Co když odmítnu?” neodpustil jsem si utrousit. Ruka mě stále pálila jako čert. Dáma se dala do smíchu. „To myslíš vážně? Dávno už jsi mohl všechno nahlásit, ale tvá dětská, až naivní zvědavost tě přemohla! A je na čase čelit následkům,” zašeptala dostatečně výhružně a mně se málem podlomila kolena. Zapálila si další cigaretu. Kývla směrem k mé ruce. „Navíc, když jsi

se doted' neodvážil všechno říct, pochybuji, že se něco změní.” Sledovala mě ledovými očima a probodávala mi díru do duše. Měla totiž naprostou pravdu. Litoval jsem všech svých dosavadních činů. Hrud' mě bolela jako nikdy v životě a já se skoro modlil, aby už vše skončilo. „Teď vypadni!” mávla ke dveřím. Zničeně jsem k ní vzlédl. „Klíče nech tady, já zamкну a nechám ti je pod tou hnědou popelnicí před knihovnou,” přikázala. Jako již několikrát v životě mě i nyní strach přemohl. Měla pravdu. Nic z tohoto celého nebyl můj problém. Zvítězila nade mnou. Bylo mi ze sebe špatně, ale i přesto jsem tiše vzal svoji tašku přes rameno. Nemohl jsem se ji podívat do očí. Položil jsem klíče od této malé skromné pobočky do její nastavené dlaně a vydal se ke dveřím pomalými a těžkými kroky se svěřenými rameny. „A Julito?” zastavil mě její hlas. Neotočil jsem se. „Zítra jezdí popeláři, tak si ráno pospěš,” dodala vítězně. Mlčky jsem opustil knihovnu a vydal se tmou domů...

Už nikdy jsem se do té knihovny nevrátil. Podal jsem druhého dne výpověď a odjel na venkov do mé rodné vesničky. Dodnes kolikrát spilám sám sobě, že jsem tehdy něco neřekl. Jenže nyní je už příliš pozdě. Kdybych byl tenkrát jen o trochu silnější. Ne, já jsem jen lidským selháním. Odporný a úlisný červ v lidské skořápce nazývající se člověkem. Jediné, čeho jsem schopen, je proklínat sám sebe. Nyní přijímají můj podíl viny i tyto řádky. Už mi nic jiného nezbylo. Nejsem hoden ničeho jiného! A nikdy už nebudu. I po deseti letech stále mívám sny o malé a ubohé Biance Blackové a netuším, co se s ní stalo...